

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :

CARRER NOU, 45

ANY IV — NUM. 142

BARCELONA, 29 JULIOL 1925

APARTAT DE CORREUS 925

TELÉFON 2753 A

Els "asos" amb trajo de bany

15 CENTS.

La tournée de l'Español

El dijous l'«Espanol» va sortir de *tournee* per Espanya i Portugal. Com que en aquests temps que no es mou ni una fulla n'hi ha prou amb què en Sami estreni una corbata o en Cros es deixi el cabell a lo *garçon*, perquè tota la redacció es commogui com electrocutada, quan ens assabentàrem de què l'«Espanol» sortia de *tournee*, jo, malgrat els meus cabells grisos (quadrets blancs i negres), vaig comparèixer personalment a l'estació a despedir-los i poder caçar unes quantes notícies per omplir un bocí de XUT!

Quan vaig arribar, el tren ja arrencava.

—Pari! Pari! Aturi's!—vaig cridar, pero el tren va seguir agafant embranzida.

En Bru, que em va conèixer, em va signar que pugés. Vaig titubejar tres segons, però davant d'una perspectiva tan negra com són setze planes en blanc, vaig decidir-me i d'un bot vaig enfil·lar-me al vagó ocupat per l'equip de l'«Espanol».

En Bru em va rebre amb els braços oberts.

—Què li passa?

i mig. Això em va tranquilitzar.

—Cap a on van?

—A Sama de Langreo.

—Mosca! I després?

—Cap al Nord.

—I res més?

—Sí. Del nord anirem a Oviedo i a Vitòria i d'allí a Portugal.

—Qui és aquell que fa burielles amb la estilogràfica?

—Es en Portas. Amb ell davant del gol, la victòria és segura. No hi ha res com un gol amb Portas.

—I els «canaris»?

—El dia trenta se'ns ajuntaran a Oviedo.

—I li sembla que donarà resultat la *tournee*?

—Cinquanta mil duros nets.

—Mosca!

En Bru va tornar a somriure, aquesta vegada encara més «maquiavèlicament» i em va repicar amistosament el llombrigo.

—Coses de la propaganda.

—Com la propaganda?

—Sí, home, la reclam! Sap quant ens donen per partit?

—Què sé jo?

—Quinze mil pàfies i despeses pagades.

cètera, doncs tenim gran acceptació. Enviem uns grans cartells...

—Home, m'agradaria veure'n un!

En Bru va amagar-se en un departament buit i em va signar que el seguís. D'una maleta monumental en va treure un cartell descomunal i el va desplegar. Jo, amb una mica més, em desmaïo, car vaig veure el que ni tan sols podia somniar. El cartell deia així:

«Gran elenco artístico del
«R. C. D. ESPAÑOL»

¡EXITO! ¡EXITO! ¡EXITO!

Ovaciones calurosas al
GUARDAMETA NACIONAL
que ejecutará a beneficio del público aterrizajes, «zamoranas», y demás filigranas

¡GRAN SUCCES!

¡LO NUNCA VISTO!

MR. BRU y sus tres canarios
amaestrados, y el MAILOT.
Driblan, pasan, chutan y adivinan el pensamiento del defensa

Entradas cómicas por el rey de la risa

MAURI

¡HORRIPILANTE!

¡ESTUPEFACIENTE!

¡MONSTRUOSO!

ZABALA

el hombre de los pies de plomo

Intermedios cómicos a cargo de los celebrados clowns

TRABAL y COLLS

¡HILARIANTE!

¡HERNIANTE!

¡CARCAJADEANTE!

—Home, venia a saber noves referents a la *tournee*.

En Bru va somriure «maquiavèlicament» (és moda) i va donar-me tres copets a l'espatlla.

—Pregunti, que estic a les seves ordres.

Vaig mirar de reüll i vaig veure que els «asos» estaven enfeinats amb una partida de set

—Es espetarrant.

—Doncs, tot és gràcies a la propaganda.

—I en què consisteix la propaganda?

—En no presentar-nos com un equip. Ens anunciem com un quadre d'atraccions. Com que a l'equip hi ha una estrella, un parell d'excèntrics, un clown, et-

Danzas por la célebre bailarina
CAICEDO

Etc., etc., etc., etc., etc., etc.

Entrada, dos reales. Los niños
serán obsequiados con un retra-
to de Zamora y las niñas con
una sonrisa de Mauri

!!LO NUNCA VISTO!!

No em va quedar més remei
que felicitar en Bru. L'èxit se'l

mereixien. Vaig treure el cap
per la finestreta del vagó i vaig
adonar-me de què ja érem prop
de Reus. Em vaig despedir i
vaig saltar. Al saltar, vaig tenir
la desgràcia de topar de cap amb
un post del telègraf. Sort que
no passava cap autoritat i ningú
va adonar-se de què havia quedat estellat.

Mentre escric això, m'assalten
pensaments sinistres. Què hau-
ria escrit per aquest número, si
no arribo a anar a donar comiat
a l'«Español»?... I tot pensant-
ho, m'esgarriro!

DOVA

—No farem res!
—Fixi's que gairebé és nou de
trinca i que amb un talleret de por-
tes ondulades s'aconsola...

—Deu mil endoles és massa!

—L'hi poso a cinc mil!

—M'estiro a dues mil!

—No baixo!

—No pujo!

—Esperem el moment de les pata-
cades de darrera hora i veurem qui
guanyarà!

El venedor s'aparta per deixar el
lloc a un altre.

—Senyors! Aquí hi ha un nou
exemplar engreixat amb *pastos* de
Galícia durant la seva infància i que
actualment pastura en terres del
Prat! Es desconeix de l'afició cata-
lana i ho xafa molt bé. No té pre-
tensions i el club de Vigo que el pos-
seeix el cedeix gratis. Quant ne do-
nen?

—Cent peles!—fa un dels caçadors
de gangues.

—Es poc. Per aquest preu, me'l
quedo.

—Cinc centes!—ofereix un altre
que té més vergonya.

—Això ja és més enraonat!

—Mil endoles!—exclama un de
l'«Europa».

—Vagin' pujant!

—Mil cinc centes!—surt «el moro
de l'orgue», que ha palpat les cames
del jugador «cèltic» i li ha semblat
que estava al punt.

—Estirin-se una mica més!—fa el

LES GRANS TRAGEDIES DE LA FEDERACIO

El mercat d'esclaus, o l'hora dels traspassos

El «Palau del Tongo i la Mandan-
gan», durant aquests dies, s'ha con-
vertit en una mena de mercat de Ca-
laf o de *tinglado* d'Oran, on els es-
claus futbolístics eren posats a sub-
hasta pels seus amos, els clubs res-
pectius. S'apropava el terme en què
compradors i venedors havien d'en-
tregar les altes i baixes respectives al
pesador oficial, i la febre dels tras-
passos s'havia apoderat d'uns i al-
tres.

Per a major comoditat en les trans-
accions, a un cantó del rebedor s'hi
construí una mena de gàbia en l'inte-
rior de la qual s'hi reclogué la ra-
mada d'esclaus futbolístics posats a
la venda pels seus amos, que no po-
dien continuar aguantant la seva
manutenció costosa, de faisans, llo-
millo de porc senglar i altres requi-
sits amb què s'alimenten aquestes
bestioles.

Davant de la gàbia hi havia una
barandilla pels venedors. I de cara
a aquests, els compradors capriciosos
i els drapaires que anaven a la caça
de gangues, s'installaren en cadires
que el «secretari fantasma» els pro-
porcionava per a que poguessin es-
quitxar la mosca amb més comodi-
tat.

—Venga, señores!—cridava un dels
venedors.—Aquí tenim un exemplar
criat en terres del Nord! Xuta amb
els dos peus i el nas! S'escorre d'en-
tre les cames com una anguila ensi-
nistrada! Juga net, car es renta els
peus abans del partit! El seu aspecte
és de *miniatura*, però no l'atura res!
Les seves pretensions són modestes.

Amb dues mil cinc centes explica-
cions s'aconsola! Facin oferta pel
traspàs, facin oferta!

D'entre els compradors, avença una
barba que cobreix un rostre. És «el
moro de l'orgue». Hi ha expectació.

—En dona mil de traspàs!—fa el
mahometà, que en qüestions futbo-
lístiques és un capriciós.

—En vull deu mil!—li respon el
venedor.

¿Queréis adelgazar?

Tomad el reforzante azul-grana, a base de langosta y
substancias húngaras. De gran fama en «Europa».

Una toma basta para perder 4 kilos. Si se desea per-
der más, se sigue tomando hasta perderlo todo.

Probadlo y os convenceréis.

Medalla de suro en la Exposición del País del Sidral.
Premiado con cabassets en varias exhibiciones.

ANTES DE TOMAR EL REFORZANTE

DESPUES DE TOMARLO

subhastador.—Vostè, de l'«Europa», no puja més?

—Ca! Si el volia pel reserva!

—Doncs, ningú en dona més? A la una, a les dues, a les tres! Va per vostè, senyor «moro»!

«El moro de l'orgue» afluixa, li donen la baixa, treuen el jugador de la gàbia i amb una cordeta al coll el mahometà s'emmena el nou esclau

cap a les seves terres del Poble Nou...

I la venda continuà i continuaria encara si el senyor Cabot, com un Messies modern, no hagués sortit a la porta del temple federatiu, expulsant-ne els mercaders, tot dient:

—Això és una vergonya! Sembla que siguem en temps d'en Rossell!

ROSQUILLA (DETECTIU)

Una intervui amb mi mateix

Demà, demà, demà m'afaitaràs...!
(Shakespeare. Volum MCLXIIIIV,
pàg. 123,321 (cap-i-cua.)

M'han encarregat una intervui amb un personatge d'influència dintre la societat futbolera. De primer m'he atabalat. Ves on l'anava a buscar jo el personatge d'influència!... Perquè jo no em rebaixo a fer de Diògenes i anar a buscar-lo amb un llum d'oli per aquests «Gurugús» de la nostra Barcelona. Però pensant bé, m'he re-

cordat d'algué que em podria treure d'angúnies, i aquest algué era no res menys que jo mateix. M'he posat *ma-co*, car per anar a visitar un personatge de la categoria meua hom s'ha de desempellegar de les xinxes i altres útils que pugui dur sota, i amb un barret de copalta de quan l'amo va a les curses de cavalls, ben

En Zamora.—Serem els amos. Tindrem l'Oramas, en Pasarín, en Churrita, en Félix Pérez i més de cinquanta internacionals.

En Zabala.—Macanudo, chico, macanudo!

En Trabal.—A darrera hora encara ens tindrem de re-fiar d'en Mallorquí...

embetumat, m'he dirigit a casa meua disposat a entreviuar-me.

—El senyor Granota?

—Servidor de vostè.

I aquí em faig una reverència i dono una «ullada» a la habitació on ens trobem l'interviuiat i jo. Un magnífic empaperat que a primer cop d'ull sembla de bitllets de mil, però que fixant-s'hi més, es veu que és de bitllets de tramvia, «encuaderna» la grandiosa estança (uns tres pams cúbics). Per les parets multituds de nits d'en Castany, d'en Gripau i altres, donen la nota oriental (de tinta *xina*), i entre ells se'n destaquen dos amb unes dedicatòries enternidores: «A mi rana, su sapo». «Al compañero Granota en recuerdo de las judías que nos jalamos ayer». (Aquest és d'en Castany, i figura el moment precis en què un honorable savi engegava els gassos asfixiants.)

—Vostè què opina de la mandanga aquesta dels partits d'estiu?

—Psè! Què vol que li digui, jo?...

—diu en Granota amb un posat dislipcent, mentre pipa un «Aguila Imperial» com un canó de 42.—Miri, només li diré una cosa. Jo, per guanyar-me les mongetes, peanco cada setmana, sap?

—Massa que ho sé!

—Buena; doncs, vostè, que es veu que sap on té la mà dreta, es deu haver donat compte de què tant els jugadors com jo vivim de l'esport, no?

—No.

—Eh?

—Vull dir sí.

—Ah! Trobaria natural vostè que mentre jo practiquéss l'esport de la resistència estilogràfica total per cobrar 0'95 al mes, els jugadors de futbol cobressin dues mil peles diàries només per dormir tot el dia? No, oi?

—Es clar, home, és clar...

—Doncs, vet aquí.

Estic encantat del meu intervuiat. El seu posat és el d'un home atrafegat. Sobre la taula té un munt de quartelles del llibre «Història d'un soci del «Barça», que aviat donarà a llum, i un pilot d'ulleres més o menys fumades, que es va posant segons la claror que entra per l'altra finestra d'estil gòtic rematat.

—I del canvi de president de l'«Europa», quina opinió en té?

En Granota somriu d'una manera especial, ensenyant unes dents que l'acèmila d'en Rossell envejaria, i diu:

—Caram! Doncs que l'«Europa» hi ha guanyat molt! L'Abril és grimegal com la mantega de vaca (i perdoni el *simil*) i junt amb en Fontanito formen el duo que ha d'evitar que l'«Europa» vagi de pet a la neu-

rastènia. A més, ja se sap que amb l'Abril cada equipier val per mil.

—Ah! Ah! Ah!

—Tinc cops amagats, oi?

En Granota es grata la panxa, i per entretenir-se s'hi fa pessigolles. Un servidor, amb aquella rialleta estúpida que hom fa quan no sap que dir, murmuro:

—I l'equip regional millor que es pot fer, quin li sembla?

—Es joc de poques taules. Apunti: Platko, Planas, Walter, Bosch, Sancho, Carulla, Piera, Arnau, Samitier, Alcàntara, Sagi.

—I el nacional?

—Psè! Si fa no fa aquest: Sagi, Alcàntara, Samitier, Arnau, Piera, Carulla, Sancho, Bosch, Walter, Planas, Platko.

Comprentent que molestar més a la meua persona fora un abús, m'en despedeixo.

—He celebrat molt conèixe'l, senyor Granota, cregui que en quedo encantat.

—Mercès; el gust ha estat meu. I entretant ha pres possessió de casa seva.

—El mateix li dic.

FRA GRANOTA

EL REFLI

Entre la fauna futbolista, un dels exemplars més dignes d'estudi és el reflí, aquell home que vesteix americana amb orla i enraona l'idioma dels merlots.

Perquè el reflí, si bé exteriorment ja és una bestiola estraforària, la seva constitució interna és una veritable paradoxa.

Que el reflí, encara que es passi la vida als camps de futbol i entre jugadors de futbol, odia el futbol i és el ser més antifutbolístic que existeix.

El reflí, aquella mena de tasca que se'n diu arbitrar, la realitza, no per deportisme, no per afició a la reglamentació i disciplina futbolística, sinó per embutxacar-se aquells tres, cinc, deu o cinquanta naps amb què la Federació remunera els seus serveis.

I el reflí, en el camp, és heroi o màrtir, no del deport, sinó d'aquella quantitat que cobra, que ell no es fatiga ni exposa la pell per afició, sinó per amor al que se'n diu pasta.

I cada any el cos de reflis discuteixen i tenen assentades, no per modificar reglaments de joc o solidaritzar-se i procurar dignificar la corporació, sinó per demanar augments de sou i avantatges completament armillers.

El reflí, naturalment, viu del futbol, però per la seva tasca el futbol li és com una mena d'espasa de Damocles que li amenaça continuament la closca.

I com que, si ho fa malament, e públic és qui s'avalota i l'escomet, el reflí odia el públic.

I com que, si no llaura dret, els jugadors, per *linesmen* que porti, a vestuari l'atinyolen, el reflí té bol als jugadors.

I com que tot el perill i tots els mals li vénen del futbol, el reflí re nega del futbol.

I el reflí només desitja una cosa: que la Federació li pagui l'hora mitja de córrer pel camp, al pre-

FULLETÓ DEL XUT!

EL PARTIT DEL DIUMENGE

(Guaita per les taules.) Ah! Miri-se'l! Vinga, Parramon! Engega, que falta mitja hora!... (Taneta s'aparta de la taula.)

PARRAMON.—Hola, pare! (A Rei.) On has deixat la maleta?

MORO (a Badó).—A en Badó. Badó!

BADÓ.—Digues.

MORO.—Aquella maleta...

BADÓ.—Voy! (Va a la cuina.)

PAU.—Tres cepas? Mira, noi, que les tres cepas enterboleixen el cap i lliguen els peus!

PARRAMON.—Vinga, vinga! No digueu beiteries!

PAU.—I a aquesta mossa d'en Cisco, ja et tinc dit que no vull que hi enraonis més, sents?

PARRAMON.—Però si no hi enraono, home!...

PAU.—Un «as» com tu, no s'ha de rebaijar amb la filla d'un cafeter! Les rixatxes que se't disputaran d'aquí quatre dies!

PARRAMON.—Ja ho sé, home, ja ho sé!

BADÓ.—La maleta! (La dona a Rei.)

MORO.—Gràcies! Ep! Andando! (A Parramon.)

PARRAMON.—Quant és, això?

CISCO.—Res, home, res! Ja està pagat!

PARRAMON.—Ah! Em pensava... (Amb suficiència.)

PAU.—Adéu-siau!

CISCO.—Ja ens veurem al camp! Veiam si et llueixes, minyó! (L'acomia a la porta.)

PARRAMON.—Farem el que es pugui! (Surten. Taneta ha quedat trista, a la porta, guaitant com s'allunyen. Badó llegeix el diari a les taules del fòrum esquerra. A la del primer terme, en Rafecas amb la ràdio i en Cuscunilles

guaitant a ella. Tuies pren la cassola i Cisco s'aixeca.)

CISCO.—Bon profit! Treu això, Tuies!

CUSCUNILLES.—Bon profit!

CISCO (aixecant-se).—Vol venir al futbol, mestre? Li pago l'entrada!

CUSCUNILLES.—No, gràcies. Si vingues algú, faria música!

CISCO.—No serà fàcil; però, en fi, com vulgui. Tuies, dona'm la gorra nova.

TUIES (sortint).—Té; que no la perdis.

CISCO.—Que et creus que sóc una criatura?

TUIES.—Prou que ho sé, que no! Però no sé què et passa, que ja n'has perdut dues! Com que encara no hi ha bufetades, ja hi ets al mig!

CISCO (posant-se la gorra).—Es que sóc dels incondicionals, jo, dona!... Apa! Fins més tard!

TUIES.—Adéu!

CISCO.—Passi-ho bé, senyor Rafecas!...

Que no s'hi cansi gaire!

RAFECA.—Què diu? Que cantarà el mus-

claire?

CISCO.—Vagi al botavant! Cristina! Això no és una tàpia! Això és una muralla ciclòpia! (Arriba davant la noia.) Què: n'has tret l'aigua clara, d'aquell?

TANETA.—No. Potser ho hauria aconseguit, però com que ha vingut son pare a destorbar-nos...

CISCO.—Intenta-ho una altra estona...

TANETA.—Sí... però no sé què li veig.

CISCO (després d'una vacil·lació).—Apa, adéu! Me'n vaig al partit! (Desapareix pel fòrum.)

TUIES.—Taneta!

TANETA.—Mani!

TUIES.—Vaig a fer el dinar per nosaltres dues! Ja vigilaràs, eh?

TANETA.—Sí, dona, sí! (Tuies entra a la cuina. Taneta se'n va darrera el tau-

lell i, creient no ésser vista, acota el cap entre les mans i plora silenciosament. Cuscunilles, que no l'ha perdut de vista, va fins ella i li diu dolçament):

CUSCUNILLES.—Taneta...

TANETA (redreçant-se, sobtada, i intentant somriure).—Ai! M'ha espantat.

CUSCUNILLES.—Què té? Què li passa?

Que no es troba bé, potser?

TANETA (eixugant-se els ulls amb el mocador).—I ara! No m'haig de trobar bé! Tenia una mica de son i m'adormia. Deu ésser la calor que comença a fer. (Ell la guaita intensament.)

N tinc res, no, l'hi asseguro!

CUSCUNILLES (agafant-li una mà i guaitant-la fixament).—De veritat?

TANETA (apartant la mà i acotant la teta).—De veritat! (Pausa.)

CUSCUNILLES (sense deixar de mirar-li amb recança).—Vostè m'enganya.

TANETA.—Li dic que no!

CUSCUNILLES.—Sí... Vostè vol enganyar-me; però no pot. No veu que hi pensant amb vostè, Taneta, i li tinc tan d'afecte, que la conec com... com si sigués la seva mare!...

TANETA (rient).—Com si sigués la mare! Ai! Quines coses de dir, Cuscunilles!

CUSCUNILLES (somrient malencònicament).—Certament que és una cosa que, ai-

dita, fa riure; però, pensada, no, Taneta... La conec molt, perquè la tinc

dintre meu, molt més endintre de

pell i de la sang: perquè la porto

l'ànima! I veig que està trista i que

plora, i la seva tristesa i les seves

grimes no poden per menys que negu-

tejar-me! Perquè... l'estimo! L'estimo

sincerament, Taneta—avui torno a dir-

l'hi, i al comprendre, per la meua

sort, la causa de les seves penes,

que una empresa paga en Làzaro, però que si fa algun gall ningu tinguí dret a protestar-ne.

Que al camp ell pot fer-ho bé o

malament, pot fer-ho com li dongui la gana, que per això és refi i per això cobra.

LLÀSTICS

Avantatges del "bolo"

OPINIONS AUTORITZADES DELS «ASOS» RESPECTE A LA NECESSITAT DEL FOMENT I DESENROTLLAMENT DEL «BOLO» RELACIONAT AMB EL CULTIU DE LA CALDERILLA

El conclave en pes es va reunir per tractar d'aquesta qüestió. Deviem censurar el «bolo» i fuetejar als bolistes o bé deviem estudiar primer si deportivament era nefasto.

Tots a la una vàrem acordar que es feia imprescindible una enquesta i que calia, abans que tot, saber l'opinió desinteressada dels «asos». En Granota es va encarregar de redactar la carta.

«Distinguido «as»:

«Antes de emprender una campaña en pro o en contra del «bolo», recabamos su valiosísima opinión por con-

siderarle a usted interesado metálicamente en el asunto.

«Fiando en su alto discernimiento y clarividencia, esperamos a la mayor brevedad una respuesta encaminada a dar luz sobre tan tenebroso asunto.

«Deseándole larga vida deportiva y una próspera recolección de calderilla, aprovechamos gustosos la ocasión para mandarle el testimonio de nuestra consideración.

«EL CONCLAVE.»

El dissabte vàrem donar per acabada l'enquesta i avui reproduim les

cartes més interessants entre les rebudes.

«Dar de comer al que tiene hambre i dar de beber al que tiene sed es tan noble como enseñar de futbol al que no sabe. Y si dando lecciones se reciben satisfacciones, es, a la par que humano, reconfortante.»

ZABALA

«El pobre que no l'habilla necesita calderilla.

Y si aquí cinco, allá diez, hacen cien al cap del mes y el bolo los proporciona, visca, aunque sea Mahoma!»

WALTER

«Si vostès haguessin sortit retratats a tots els crows de la xocolata i de cada saltiró els en hi oferissin cinc duros, què farien? Serien capaços de fer tamborrelles al Misisipi, oi? Doncs, no en parlem mes.»

SAMI, *Hombre-llagosta*

«No sóc partidari del bolo. Si els bolos es fessin a Sant Sebastià, Biarritz, Cantevettes, Eaux Bonnes o a

FULLETÓ DEL XUT!

EL PARTIT DEL DIUMENGE

puc per menys que posar-me al davant de vostè i dir-li: «No plori per aquell, que no és mereixedor de què la bellesa dels seus ulls s'enteli! Desprecii l'home carregat d'orgull i vanitat, que fa bafa del seu amor! Aparti d'ell el seu afecte! Oblidi'l, que no són pas tants els seus atractius, que li hagin de fer perdre la serenitat per a jutjar-lo! No hi pensi més amb en Parramon, que espiritualment no és ningú!»

TANETA.—Oh! Si em sigües possible fer el que vostè em diu!

CUSCUNILLES.—I per què no ha d'esser-ho?

TANETA.—Es tan indesxifrabable el temperament d'una dona! A en Parramon l'estimo, no pel que ell val, no—vostè fa adonar-me'n,—sinó per aquesta aureola que l'envolta, per aquestes lloances que sento d'ell a tothora... L'estimo, més que per ell, per la seva glòria!

CUSCUNILLES.—I què és la seva glòria, sinó un somni? Un somni d'un somni! Ja veu si és poqueta cosa!

TANETA.—Però aquest somni d'un somni, m'escavita!

CUSCUNILLES.—Vostè està enlluernada per un llum que ha d'apagar-se quan la joventut s'acabi. I llavors la seva ànima quedarà perduda en les tenebres més profundes... Mentre que al costat meu, Taneta, el llumenet del meu cor lluminaria sempre per igual la nostra videta. Amb els sis cents duros que tinc arreconats, plantarem la nostra botigueta de ràdio, i estimant-nos entre mig de cursors i galenes, anirem fent el nostre eamí humil... I si la ràdio passa de moda, sempre em quedaran els dits per a defensar la nostra existència. Potser no assolirem una gran

fortuna, però al meu costat, mai li faltarien aquelles quinze pessetes diàries, guanyades sense posar en perill la meua persona... I la glòria... la glòria potser també vindrà, que és una mena de cosa com la rifa, que toca a qui toca... Escolti el que li dic, Taneta...

TANETA.—No pot ésser! En Parramon és un «as», sap? I això és un mirallet que encisa...

CUSCUNILLES.—Quina malícia! I per què no puc ésser-ne jo, d'«as»? No és pas tan difícil!

TANETA (*rient*).—I ara!

CUSCUNILLES.—Es que per vostè sóc capaç de tot!

ESCENA VII

Els mateixos i MATIES, PEP i GUDIELL.
Després, TUIES

MATIES.—Bones tardes!

PEP.—Salut i gols!

MATIES.—Què hi bevem?

GUDIELL.—Quatre de Valls?

PEP.—Uix! No fa mascle!

MATIES.—Posem conyac?

PEP.—Vinga conyac!

BADÓ (*que s'ha aixecat*).—Voleu seure?

MATIES.—No tenim temps, que van a començar de seguida!

PEP (*a Taneta*).—Quatre copes del que dona alé! (*En Badó va a la cuina.*)

TANETA (*després de servir*).—Si són servits! (*Els quatre companys agafen les copes.*)

GUDIELL.—Nois! Pel triomf del Bròkil! Hip! Hip! Hip! Hurra!!

TOTS.—Hurra!!

GUDIELL.—Per en Parramon!

PEP.—Fora, home! Si en Parramon no farà res! Si és una pepa!

GUDIELL.—Almenys n'apuntarà quatre! MATIES.—El que passarà, que avui el treuran amb un cabasset! Sort tindrem d'en Tití!

PEP.—Doncs, per en Tití! Hurra!!

TOTS.—Hurra!! (*Beuen.*)

PEP.—Noi, que és fort!

GUDIELL (*a Taneta*).—Quant és, tot ple-gat?

TANETA.—Una pesseta.

MATIES.—Caram, com pica!

TANETA.—Així, grati's!

MATIES.—Gratis? Que Déu li ho pagui i l'esport se'n benefici!

TANETA.—Vinga, vinga! Que està de bro-ma!

MATIES (*pagant*).—Dona, em pensava...

PEP.—A mi, el rom em dona cantera!

GUDIELL.—Entrem al camp cantant?

MATIES.—Vinga! I espantarem als del «Tramuntana»!

PEP.—I potser animarem en Parramon! MATIES.—Ca! Això si que no! Es un «as» que no falla!

GUDIELL.—Som-hi?

PEP.—Vinga!

TOTS: Aliron! Aliron!

Es el Bròkil campèon!

Aliron! Aliron!

Es el Bròkil campèon!

(*Se'n van cantant això i les veus se senten fins que la Taneta és fora.*)

TANETA (*molt excitada va a la cuina*).—Mare! Mare! (*Surt Badó de la cuina, amb una escala que col·loca davant del mirall.*)

TUIES.—Què vols?

TANETA.—Me'n vaig!

TUIES.—On vas?

TANETA.—Al camp de futbol! (*Va al camp.*)

TUIES.—Però, que t'has begut l'enteniment? (*Surt de la cuina.*)

Montecarlo, seria diferent. Però alternar amb indígenes que tiren tomàquets si l'esférico et passa el fiellat, no fa per casa. Sempre que he sortit a fer un bolo, he tornat sense neumàtics.»

ZAMORA,
el guardameta nacional

«A los seres extraordinarios a la par que incompredidos que alternamos el futbol con la medicina, el bolo nos reporta indiscutibles ventajas. Antes del partido instalamos un tablado en la plaza del pueblo y después de breve peroración, aliviarnos por precio módico las dolencias de los indígenas que acuden al llamamiento de la ciencia. Después, por la tarde, les obsequiamos con el sublime espectáculo de nuestro potente xut, que en su convalecencia es el digno auxiliar de la medicina y les distrae de las caborias propias de su dolencia.»

ALCÁNTARA,
el gran capitán

«Si Colom hagués conegut el bolo, no hauria mort en la misèria.»

SERRA

«Poder córrer món sense tenir de pagar els viatges, jo ho considero una gran propaganda cultural. Després de visitar Gratallops, Santa Perpètua i

Viladànecs, jo he adquirit do de gens i il·lustració.

«Quan sigui concejal, crearé les colònies futbolístiques i subvencionaré els bolos.»

SANCHO,
la guardiola humana

«El bolo és una m... Jo ja en tinc els calçotets plens. Mac...! Maleïtsiga...! Sacrifica't perquè després tot hom et giri l'esquena.»

PLANAS

Després de llegides les cartes, tots ens quedàrem tant a les fosques com abans.

En Granota ens demanava l'opinió bracejant com un energumen. En Cuscunilles despistava fent dissabte del nas amb una ploma, en Duinyals caçava mosques i les tirava al tinter, en Dova feia un rebut de tres pessetes amb vers per provar d'enternir a l'administrador...

En Granota, a l'últim, empipat, va clavar un cop de puny a sobre la taula i va cridar:

—Caps de mort! No serviu per res! Només veniu aquí a jeure! Paveros!

En Dova es va ofendre, i sense perdre la seva sang freda, va cridar al bacallà d'en Rossell:

—Borda'li!

Si en Granota no arriba a desapa-

reïxer deixant un tros de calces la peixera, a hores d'ara no se'n cantaria ni gall ni gallina.

EL MOSSO ENCARREGA
DE LA CACERA DE PUCE

GLOSSARI INCOHERENT

La cria del canari

El canari és un animallet que no té malícia. Si en tingués, no es deixaria agafar així com així. És un animallet de bona fe, que es dona per satisfet amb poca cosa. Un xic d'escaiola o llavor de nap, i ja el tengu tan content. És un animallet per fer bonic, que no surt car i refila força bé, si surt de bona mena.

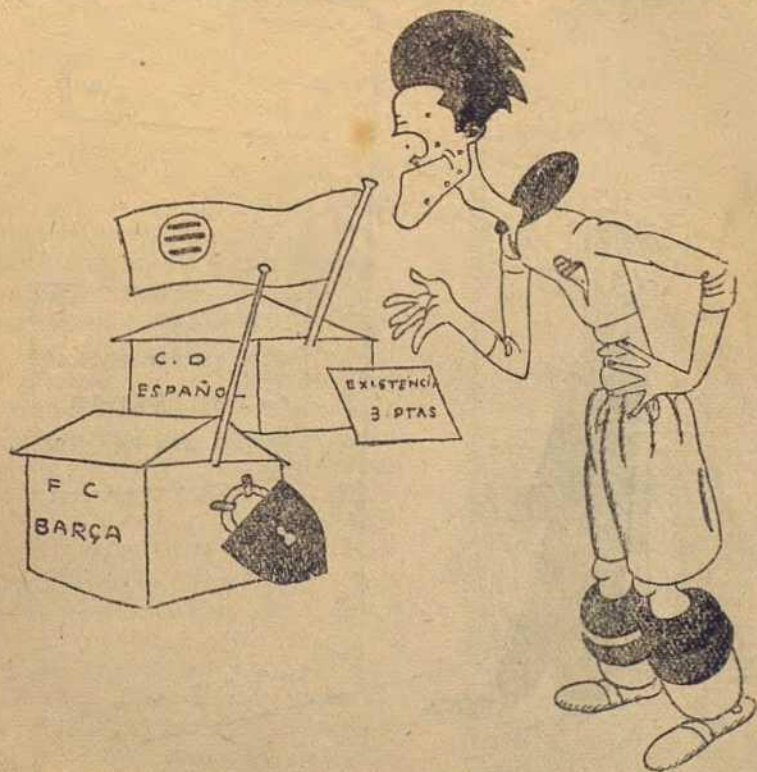
Així com el rossinyol és una bestiola delicada, que requereix moltes atencions i menjar especial i evitar-li disgustos, per a que no deixi de cantar de cop i volta i siguin malaguanyats els diners que costa, l'infeliç canari es deixa mantenir amb no-res, com a animaló inexpert i mancat de món.

El canari, com el nom ho diu, és oriund de les Canàries. Allí n'hi ha molts d'aquests animallets i es veu que hi refilen que dona gust. Ací ens en vam enterar per un senyor que en va dur una remesa. Quina sorpresa per als ocellistes, que es gasten la plata per a tenir bons exemplars! Aquell senyor els va vendre gairebé tots, i això que molts eren encara molt joves. Ara, ja hi ha aficionat que s'ha arribat a Canàries a buscar-ne, perquè diu que són barats i que animen la «pajarera».

Però ens temem que, al fer-lo canviar de clima, el canari, acostumat a les gàbies luxoses, al panís assegurat, es torni ronsa. Llavors, els que els tinguin, caldrà que vigilin bé la portella de la gàbia, car, quan menys s'ho pensaran, ja els hauran fugit...

I ara, dissimulin que els parli d'aquests temes. Són propis de l'estiu. Sempre val més això que no pas xerramecar sobre en Cabot, i en La Riva, i en Rossell...

XAVET

REMORDIMENTS

—Quina broma hauria fet si m'arriben a donar la baixa!

TRAGEDIA!

Eren les dotze de la nit. Els carrers de Barcelona restaven foscos. La lluna, amagada darrera d'uns núvols, donava de tant en tant una ullada i tornava a desaparèixer. Una òliba cantava una tonada melangiosa. Un home de regular alçària, d'ulls blaus, bigoti negre, amb la boca contreta per un rictus sinistre, embossat fins les orelles, avançava neguitós, demostrant tot ell viva agitació.

Completament abstret, obria i tancava el paraigua, i de tant en tant clavava una mossegada al barret, mentre rondinava:

—Déu faci que hi arribi a temps! Si ell moria...! Quins poden ésser els motius que l'hagin induït a pendre una determinació semblant? Déu faci que pugui evitar-ho!

De repent va aturar-se. Havia arribat davant d'una casa de miserable apariència. Va acostar-se al pany i va murmurar:

Ves per on,
mira què tal,
olvida las penas
bebiendo sidral!

La porta es va obrir girant pausadament sobre les frontisses i l'embossat d'un bot es va ficar dintre. No es veia un ase a quatre passes. Va encendre un llumí i l'espectacle que es va presentar als seus ulls el va horroritzar. Al mig de l'habitació es gronxava un cadàver que penjava d'una biga. Els mobles estaven en desordre, lo qual demostrava que el cadàver, una vegada penjat, havia espeternegat. Un bacallà plorava dintre d'una peixera i les seves llàgrimes vessaven pel costats, inundant el sòl. L'embossat es va abraçar a les cames del cadàver i va llençar un crit esgarriat:

—Dova!!! Què has fet?!...

Acabades de pronunciar les paraules aquestes, el cadàver va

obrir els ulls i va mormotar:

—M'he penjat!

L'embossat, de primer, es va quedar esglaiat; però després, refet de la primera impressió, va tallar la corda, va dipositar el cadàver sobre una taula, va treure's un duro de la butxaca, l'hi va fer olorar i el cadàver va obrir els ulls.

—Es amadeu!—va dir, gemegant.

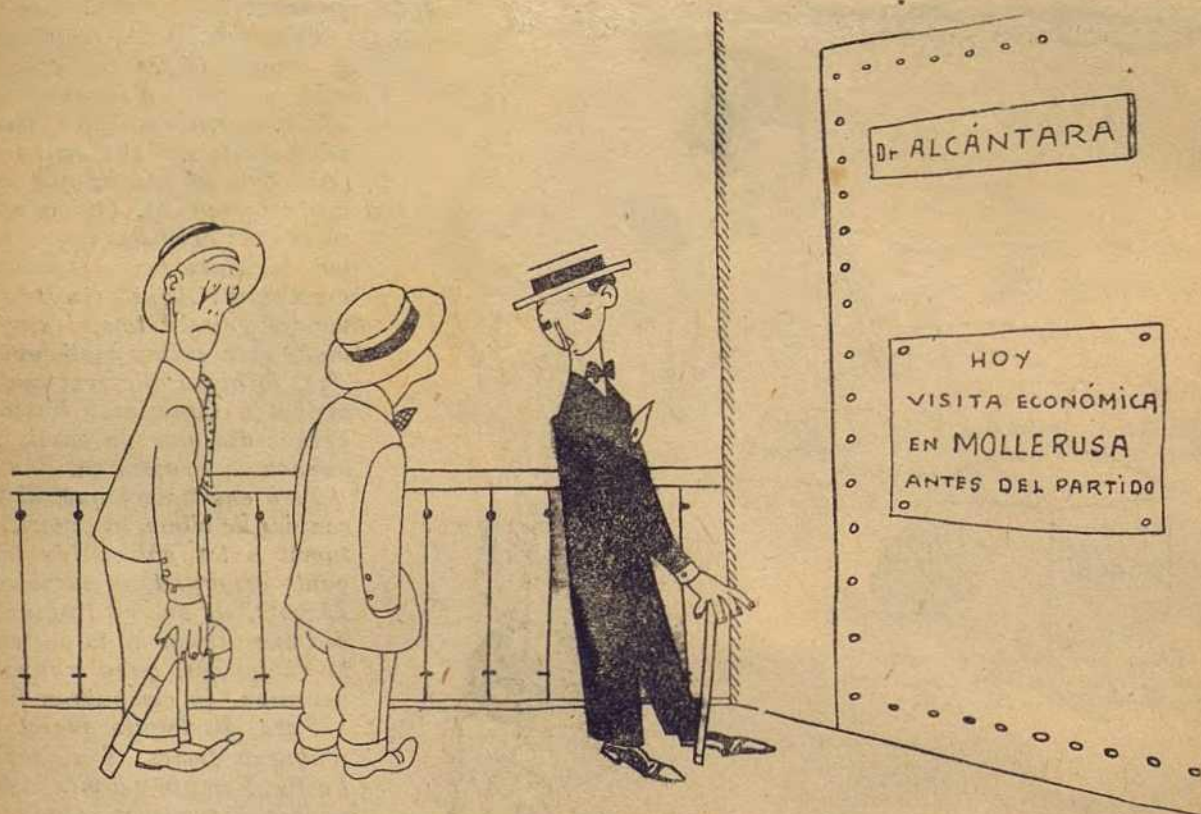
—Salvat!—va cridar l'embossat, boig d'alegria.

El cadàver va incorporar-se feixugament i va dir amb veu rogallosa:

—Es necessari que salvem els altres!

—Qui són, els altres?

—En Duvinyals, que amb una navalla s'ha tallat els braços i les cames i després el cap. En Cuscunilles, que s'ha empassat un raspall i una fulla de paper de vidre. En Granota, que s'ha introduït un coet per l'ull que no hi veu. En Xavet, que s'ha deixat devorar per la sogra...

UN «BOLO» APROFITAT

—I deia que es volia retirar del futbol!...

—Oh!—va exclamar l'embossat.—Correm a salvar-los!

A l'habitació del costat, en Duvinyals, en Cuscunilles, en Granota, en Xavet i els altres feien la bescambrilla.

—No vulgueu suïcidar-vos!
—va cridar-los l'embossat.—Jo vinc a salvar-vos!

—Justament ara que guanyava sis rals!—va dir de mal humor en Duvinyals.

Quan tots estigueren reunits, l'embossat va voler saber els motius del suïcidí. En Cuscunilles va pendre la paraula:

—Després de rumiar tres dies i tres nits, cercant inútilment quelcom d'interès per distreure els llegidors, ens hem declarat impotents per omplenar com de costum les setze pàgines del XUT! I abans de fer el ridícol, ens hem posat d'acord i hem decidit suïcidar-nos. Un sidralista la dinya, *pero no da la lata*.

L'embossat els va abraçar a tots.

—Veni als meus braços, pun-donorosos sidralistes!—va exclamar, emocionat.—Ompliu les pàgines sigui amb el que sigui i feu barrila amb qualsevol cosa, que aquests dos mesos els passarem com podem.

Tothom va alçar-se i va cridar:

—Visca l'amo!

En Dova, ja més tranquil·litat, va asseure's davant de la taula i va seguir escrivint:

«—¡Laura de Chantefleur!—exclamó el conde al ver la palidez mortal que cubría el semblante de la duquesa.—¿No me reconocéis?—La duquesa hizo un movimiento de impaciencia y, empuñando el puñal de mango de oro, arrojó estas palabras al rostro del conde: —¡Monstruo! ¡Traidor! ¿Qué habéis hecho de mi hija Luisa?—Una vez dichas estas palabras, cayó como herida por un rayo, presa de movimientos convulsivos. El conde lanzó una carcajada sarcástica y desapareció, profiriendo estas palabras:—¡Richelieu no se engañaba! ¡Yo destruiré vuestros planes!...»

EL CONCLAVE

CICLISME

DEL VENDRELL

Era per allí l'any 1925..., quan un grup d'amants dels esports i particularment del ciclisme, ficaren un home dintre un sac, i quan aquell home...

Al voler continuar la rondalla històrica, el «kefa» m'ha agafat el manillar i tot seguit he agafat un altre viratge i el poc coneixement meu ha fet que anés a festa major del Vendrell.

El Club d'Esports organitzava una cursa d'upa, per tercers i neòfits.

En Farré «nanu», que encara es recordava de la vigília de Sant Pere, i ja que sembla que el faran vendrellenc, guanya altra volta el primer lloc, com qui vol menjar-se un raïm.

Es el noi de la sort. Els que podien fer-li la guitza, com Busqué, en Senon, l'Auladel, altres que optaren per revolcar-se per la carretera, deixaren lliure a en Cebrian Farré com a capità manaia.

Farré, ets l'amo del Vendre Vigila, però, l'home del sac recorda't que entre dos bàndols que es tirin escopetades, sol bre un tercer.

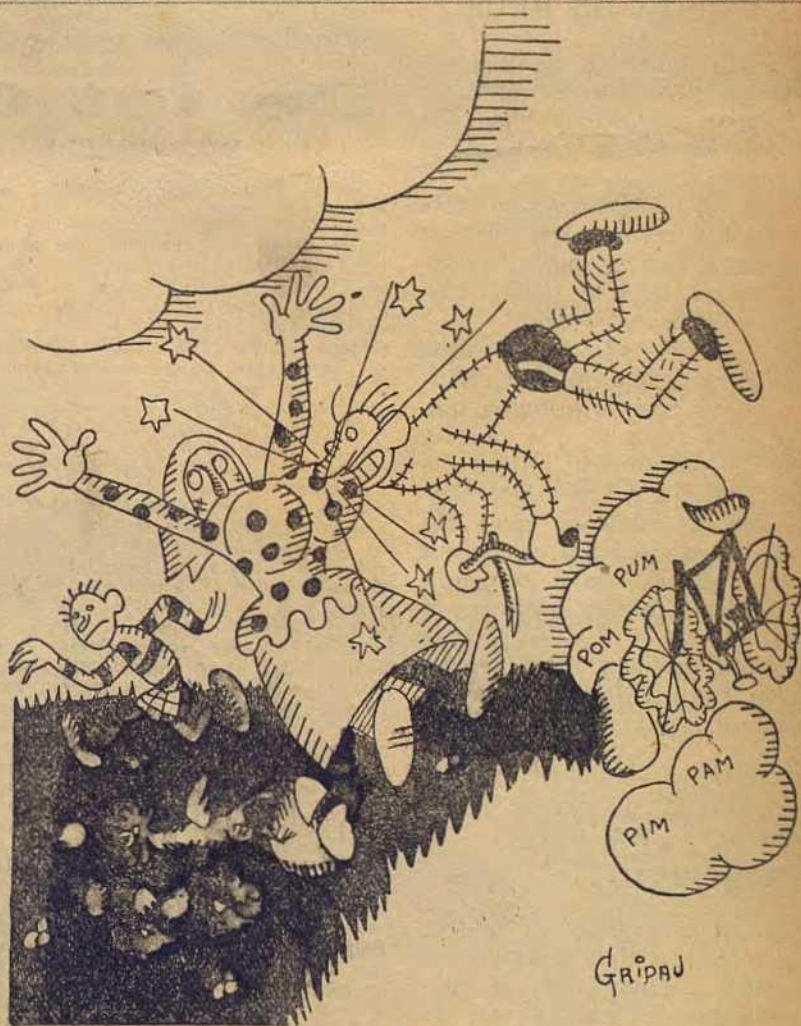
BARTRO

**

ESPORT CICLISTA

MATARO

Avui una cursa ciclera per festa major és més imprescindible que un partit de futbol, que un embalat i que el pollastre

—Recristina! Ja sóc a la «meta»!

ula. Si en un poble per la festa major no hi ha *curridas de bicicletes*, ja no sembla festa major.

Heus ací, doncs, com a Maró, que tenen cap per pensar les coses, no s'obliden mai de cursa ciclera.

La del diumenge, com totes les que organitza la jovenalla del S. C. M., assolí un èxit.

Es rigurosament de llei també els pobles buscar un circuit que puguin donar voltes, passant diferents vegades pel poble.

El diumenge els feren anar a estiuellar a Argentona i Vilassar, essent el savi Salomó al que provà més el veraneig. En Comagosa, Castells, Masgrau i tres ja no els hi provà tant.

PEDAL

LA PISTA DE REUS

Quan a Badalona els delegats de Reus feien contracte amb els francesos, el cor ens feia tricar sols de pensar que en Sans els menjaria de viu en viu.

No es va menjar a ningú, perquè els francesos varen afluir digueren que si queien es farien mal, i se'ls hi podria clavar una pedra al fetge.

En Sans els hi va demostrar palpablement que qui cau i s'aïlla no és cap vergonya i que aquella pista el que cau no fa mal perquè vint mil·límetres d'essota hi ha un matalàs.

No es convenceren cap; dic en Louet, i encara perquè en li digué que li convenia el bé de la família guanyar la cursa.

Els fou quelcom difícil perquè equip Fargas-Bachero i Sanspanyol estaven espetarrants.

QUIM DE L'ORGA

TRES HORES A SANS

Com a bon soci, no podem litar a les celestials pensades de Apòstol, i com a tal, la garmella encara ens fa mal de tant cridar.

Es costum quan organitzem curses a casa seva. Tots cridem —a aquests «tots» hi va inclòs l'eixam de *niños bonitos* que hi ha a la pelussa sense tenir-hi cap càrrec ni cap feina, i els estudiosos compta-voltes.

La cursa internacional es tornà a darrera hora regional.

Trenta minuts després de començada, en Marcot digué amb son llenguatge que allò no era una pista; era un circ.

Jo crec que tenia un xic de raó. En Bachero amb camisola curta com una ballarina, i volent menjar-s'ho tot. En Carpi fent anar la direcció del «cavall» com unes debanadores. En Llopis barallant-se amb l'empresari perquè aquest anuncià que en Llopis-Gil havien perdut una volta, i en Llopis, fent-li veure que no havia perdut res; que ja ho tenia tot. En fi, un vespre força divertit; i deixant en

pau als estrangers, direm que com diumenge, poques vegades havem vist lluitar amb tanta valentia.

Sols direm que si en Bachero hagués tingut (en lloc d'en Calvet que perdia lo que ell guanyava), un Sans, la lluita hauria estat per arxivar-la amb els cap-i-cues.

En Bachero, si ho va pelant així, li faren un monument (no amb camisola: amb jersei).

Pregunto jo; si hi hagués pres part el cèlebre Stockelynych també haurien estat tan valents els nostres? Jo crec que no; perquè hauria començat amb aquelles sifonades nasals com les que engegava a Badalona i hauria deixat en remull a tots.

Ara anirem pel campionat d'Espanya. Avui surto per paquet postal vers al lloc de origen, que diuen els de l'estació.

QUIM

De tot Catalunya

DES DE PUIGREIG

Tot va ésser enterar-me de què el Manya organitzava una carrera ciclista, com posar-me a arreglar la meua bicicleta marca «Pocahpoc», construïda per mi mateix, i amb la qual, ara fa uns quaranta anys, vaig guanyar la prova Puigreig-Periques-Borbons-Càn Prat-Puigreig, en l'excel·lent temps de 9 h. 35 m. 10 s. (record mundial de la mandra, homologat pel Xaret, «as» dels cronometradors mundials). Un cop la vaig tenir arreglada, vaig agafar la llibreta i la ploma estilogràfica (la meua, eh?, no la del Met) i cap a la plaça de la Creu falta gent, a esperar que donessin la sortida als nostres braus corredors.

A les 7 en punt del matí, i davant d'un nombros públic, compost en sa majoria de pàgesos i fanàtics del futbol, el Manya donà la sortida al formidable (?) lot de set corredors. Fou una cosa inaudita! Jamai els nostres pecadors ulls veuran una sortida tan meravellosa. Tots set en renglera, els seus cossos tívats, el pedalat rítmic, empengueren la pujada a Casserres; francament, a mi em feren l'efecte de què anaven a mirar bolets. Quan amb la meua «Pocahpoc» passava pel quilòmetre 10, vaig trobar en Calsina, que, assegut al mig de la carretera, estava fent el solitari (no arruïeu el nas, els del trio d'aquest nom, que ara no va per vosaltres). Amunt, amunt, vaig atrapar l'escamot davanter a l'arribar a Gironella (poble-feude dels campions olímpics de Calpigot); allí portava la davantera el Trencadís, *defender* del «F. C. més faltaven uns cinc cents metres per Puigreig», que no deixà fins quan no més faltaven uns cinc cents metres per arribar a la meta, en què fou passat pel «Nano», degut a què al Trencadís se li enrampaven les cames. L'ordre d'arribada i la pasta a repartir, fou la següent:

Primer: Nano, en 1 h. 45 m.; 150 pàfies de l'ala, una copa de vi ranci i títol de campió; segon: Trencadís, en 1 h. 46 m.; 75 pessetes, fresquet com sempre i campí qui pugui; tercer: Pedro, en 1 h. 48 m.; 50 endoles, *treinta y ocho años* a l'esquena i tres quilos de paper ridícol; quart: Conill casolà, en 1 h. 53 m.; 25 peles i... un tip de córrer. El trajecte a recórrer era el següent: Puigreig-Casserras-Espunyola-Berga-Gironella-Puigreig total, 42 quilòmetres. Els altres tres corredors no obtingueren premi, per la senzilla raó de què encara no han arribat; hi ha rumors de què si en Calsina trobà una xicoteta molt castissa, i com que encara no veu unes faldilles ja no sap el que es pesca. *Dios sabe qué habrá sido de él.* D'en Barratxina i el seu company, es diu que han sigut contractats pel «Casino Bergadà» per actuar-hi durant la presen. temporada; en Barratxina per fer exhibicions de danses de ventre i el seu company com a director d'escena. Res, nois: *suerte que tiene uno!*

Encara que la carrera fou un fracàs, et felicitem, Manya, pel teu entusiasme i bona voluntat; estem tan acostumats avui dia que si es fa alguna cosa només es fa per la pesseta (qui sigui frare, que prengui candela), que el veure el teu desinterès no podem menys que donar-te la més cordial enhorabona.

Sidralistes! Us vaig a donar una mala notícia. La setmana entrant haig de marxar a servir el rei. Ara que un servidor començava a agafar una mica de nom des de les columnes d'aquest popular setmanari, em veig obligat a deixar el càrrec de corresponçal-xafarder. Paciència! Pecaria d'ingrat si en aquestes mal conjunyades ratlles no fes constar el meu més profund agraïment a tots els sidralistes d'aquest poble, gràcies als quals,

a la seva ajuda i a la seva discreció, ha simut possible que jo fes el joc que fins ara he fet. De tots vosaltres, dels fanàtics, dels que comercien amb l'esport, dels campions olímpics de Calpígot, dels que em volien fer passar pel tub del professional anglès de Gironella, dels que heu tingut la paciència de llegir cada setmana els meus escrits poca-soltes, de tots es despedeix el vostre inoblidable

NAFENTHJOC

Articles per a tots els esports FONOGRÀFS I DISCS

"LA NACIONAL" Sta. Anna, 21

DES DE TERRASSA

Als del camp dels «Pajaritus», o de la «Unión Terrasense», els interessa comprar un club de categoria superior. Tenien tractes amb els del Poble Nou, però no han arribat a cap acord.

Es allò: tot sia per prosperar. Però tenen tantes ganes de posseir una lletra més grossa entre les beceroles futbolístiques.

La *Semana Deportiva* dedica una informació sedusa als del «Terrassa F. C.».

Un redactor, en un article, diu que, en arribar, el sol *tostaba las piedras* i que feia molta xafogor, però després acaba dient que, en entornar-se'n, plouia molt.

Cosa estranya! Nosaltres ja fa temps que estem convençuts de que aquestes ensabonades fan tronar i ploure.

El «Cap Pelat» és el *diapasón* del club «Terrassa F. C.». No hi ha discussió que ell no hi engaliti la curiositat; curiositat neta com el seu costum de presentar-se sempre arreu sense mitjons.

Es diu que prompte serà elegit sàtèl·lit del futbol terrassenc.

El redactor que tenim a Terrassa, sempre diu que no sap que dir-nos de xafaderies, perquè de tant en tant acostuma anar al bar del «Terrassa F. C.», que és el lloc on s'hi xafardeja més que en un rentador públic.

En Fornells, per rescabalar-se de la maror que ha fet aixecar l'assumpte de la clauícula Massaguer, ha promès construir un estadi a la seva propietat de can Costa.

En una escaparatada d'una sastreria hi han exposat onze caricatures dels onze jugadors més significats del «Terrassa F. C.».

Nosaltres ens pensem que la Junta ha fet una nova adquisició de jugadors, perquè molts d'ells no sabem qui són.

CASA SIBECAS

EL MILLOR MATERIAL ESPORTIU

Aribau, 35 : - : Telèfon 5031 A.

DES DE MANLLEU

Amb el president del «Manlleu» ha caigut tota la Directiva i se n'ha nomenat una de nova, formada quasi per ex-presidents i directius, tots ells pertanyents a la «Penya Trenta». Els desitgem encert i cura.

Des de fa unes quantes setmanes que en «Kikay-na» no dona fe de vida. Segurament serà degut a què el càrrec a la

Junta Directiva del «F. C. Manlleu» li acapara les hores que dedicava a divertir els llegidors del XUTI!

El nostre capità Curós, fa uns quants partits que ho xafa molt malament. Suposem que la Junta Directiva i Esportiva no pendrà cartes en l'assumpte. Per alguna cosa serveix ésser de la «Penya Trenta».

La flamant Junta Directiva, com a mitjà d'eixugar el deute, ha pensat posar a dieta els socis del club, donant-los solament dos partits mensuals. És una excel·lent pensada anar a quinzees si els socis del club no van a la vaga de butxaques tancades. Que, potser, de la pesquera anunciada al senyor president se n'ha pescat aquest llobarro? Ja és pescar, ja!

A propòsit dels deutes. Hi ha molts socis que desitjarien tenir coneixement de les quantitats que actualment es deuen i quines juntes en són responsables. No us en doneu vergonya de dir-ho clar, encara que molts dels actuals directius en fossin la causa, perquè almenys tenim el camp tancat mig decentment.

I del cas Conesa, ja se n'ha preocupat la nova Junta Directiva? Hom creu que no; per això no calia retreure-li les patates que l'estiu passat es menjà a l'Hotel Magi.

ROBUS

Orquestrina Gatzz-Haara

L'única per a festes majors

JOÁN REYNÉS — Tapineria, 35, primer

DES DE MOLINS DE REI

BIOGRAFIA DELS EQUIPIERS DEL «FOMENT F. C.»

Garxi.—Guarda-valla d'estil immillorable, d'una «sanfaçon» i galvana que el priven moltes vegades de demostrar el seu joc de primera categoria. De volguer, no jugaria al club.

Vilagut.—Defensa dret; en pilota lliure, potent *kik*; en lo altre, bastant regular.

Ros.—Defensa esquerra; el puntal del «Foment», gran col·locació i distribuïdor de joc magnífic; segur a l'entrar.

Safont.—Mig dret; la grua automàtica pel seu volum, de joc vistós i científic; li manca l'agilitat necessària per ésser un mig perfecte.

Borrell.—Mig centre; la girafa del «Foment»; per ses condicions físiques i meravellós joc de cap, és bon mig, però nul al control de la bala, puix desconeix el joc de peus.

Font.—Mig esquerra; la vella del «Foment»; joc enèrgic i sobri; coneix tots els trucs de l'art de la cossa.

Aluges.—Extrem dret; el Piera del club; domini gran de pilota, facilitat en les jugades; li manca més virilitat per ésser un «as».

Munné.—Interior dret; un bon migala; nul a la davantera. Bon joc de cap.

Poc.—Avant-centre; anul·lada la defensa, serà per son joc d'*sprint*, per sa col·locació i per son *dribblar* diabòlic, el *cocu* de l'equip.

Grané.—Inter esquerra; voluntat i domini; nul amb el cap; molt oportú.

Subi III.—Extrem esquerra; ràpid i àgil; joc sense filigrana, però molt pràctic.

Ginés.—En servei a l'Àfrica; quan tornerà un gran reforç a l'ofensiva del «Foment».

La setmana següent, interviu amb el president del «Foment», senyor Guitart.

Al camp de joc del «Foment» es faran grans reformes: tribuna espaiosa, butaques pels plomífers, mancant-hi tan sols públic pels espectacles.

A. POLLRI

CICLES

J. BENEDID

Telèf. 243 A. — Aragó, 270

ESPORTS

DES DE VIC

Després dels sensacionals partits celebrats durant la passada Festa Major, el que diuen:

En Miroprim.—El Bagul Esportiu ens assabenta de què el partit «Espanol-Reforços del Vic» el presenciaren 5,000 persones. El que no diu, és quantes n'hi havien a dintre i quantes al palco dels Sastres, el qual està emplaçat a regular distància del camp per evitar els efectes nocius d'un cop de pilota, o del cobrament de les localitats.

Li soci del «Vic».—Amb en Bruguera, Montesinos, Carulla, Sagi, Piera, Arnau, Martí i l'Alcàntara, com serà que no guanyem el campionat! Som uns trumfos!

El soci de l'Ausan.—Som uns neules!

El directiu del «Vic».—Mai havia anat tan bé el negoci: 55,555'55 pessetes en tres partits, i això malgrat la pluja del dia 5, que si no arriba a ploure, batem el record mundial de les taquilles. Som els dels records.

El directiu de l'Ausan.—Tot s'ha perdut... menys les ganes de refer els embans de l'Esbarjo!

Els acreedors del «Vic».—Ara sí que ens posarem a to. Ves per on...

Els acreedors de l'Ausan.—Donem-ho per perdut!

En Marques.—Ha estat un èxit diplomàtic!

En Josep M.ª Rierola.—In culo sacci invenientur mica.

També han dit algo el jugador del «Vic», el de l'Ausan, l'Estrada i en «Manel dels Ous», però m'ho callo, i per res del món us ho diria.

K. RINCLÓ

L'ESTISORA

SALMERÓN, 89

Gran chic i elegància
Sempre les últimes novetats :: En casos urgents
trajos en 8 hores
CASA DE CONFIANÇA

DES DE SURIA

Ja fa un quant temps que l'amateurisme i l'amor a la pela sembla que han entrat a casa per la porta gran.

Fa pocs mesos, l'Alsina, pretextant que no tenia feina, i poc després en Vilaseca amb el mateix motiu, passaren a «Flor de Lis» manresa, que es comprometé a buscar feina a Manresa pels dos, encara que sembla que va caure alguna cosa més.

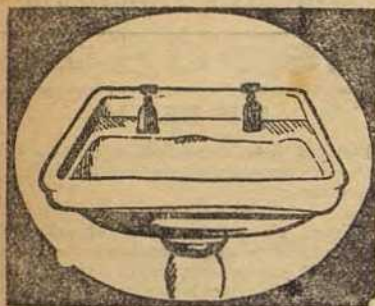
Veient el bé que provaven els aires de Manresa a aquests dos jugadors, en Terme fa dues setmanes firmà pel «Man-

res» a 25 pàfies per partit, que per lo «aso» que és ell, ja és prou. Res: després encara diran que no es troben ingrats pel món!

A aquest pas ens quedarem sense jugadors, i els directius es veuran obligats a plegar el ram, car fer «asos» perquè els altres se n'aprofitin, trobaran que no dona prou.

V. C. LL.

CAMBRES DE BANY: ACCESSORIS

E. CARDONA: Vergara, 1; Barcelona

DES DE TORREDEMBARRA

«EL OCASO DE LOS DIOS»

Tragicomèdia espèrrant, amb un pròleg i dos actes. (L'èpilog no el fem, perquè encara no el sabem)

PROLEG

L'escena, al club de sota-escala. Estan reunits els capítols. Un d'ells pren la paraula i diu en to dramàtic:

«Senyors, estem fumuts si no fem un *tours de force*! Hem de fer un partit de salvació... Però, amb qui?...»

El noi petit contesta de seguida:

«Amb el «Centre d'Esports del Vendrell»... D'aquesta manera farem pàfies i guanyarem!»

I així queda acordat. Donen ordres de seguida per reunir el «Tercio», fent gran propaganda, i tots resten satisfets. «Veïam què dirà, ara, en Rostoll, quan veurà que el nostre «Tercio» bat els vendrellencs!»

ACTE PRIMER

L'escena, al camp de la carretera de Barcelona (abans, de la «U. E. de T.»). Personatges, onze jugadors del «Vendrell», el «Tercio» complet: italians, alemanys, andalusos, catalans...; fins n'hi ha dos del poble. Genaro Casas, amb el xiulet. Força públic. El «Tercio» el comanda el noi gran. Tots estan satisfets.

«Sembla Pasqua de Resurrecció!»—exclama un.

«Ja tornem a ésser el que érem»—diu un altre.

«Avui clavarem una panadera als del Vendrell»—repeteixen a cor els incondicionals.

Encara no acaben de dir-ho, en Mascaró els engega un xut de pronòstic. Ai què tinc... ai què tinc! Es goll! Els del «Tercio» es tornen grocs, però es refan. Pensen en els bons temps. Al cap de poc empaten... i en fan un altre! Satisfacció general, cares rialleres..., però... en Mascaró vetlla... i bimba va... l'italià s'atzara i li cau la bimba i... es fica dins. Als pocs moments en Casas toca *alto el fuego*.

ACTE SEGON

L'escena, al mateix lloc. Personatges els mateixos... Ataca el «Tercio» amb furia *arrojadora*... però, oh desgraciats!

que en Mascaró avui sembla l'«Hombrellagostan», i els engega, un darrer l'altre, tres xuts més al calaix... Decepció general... Alguns capítols desapareixen del camp com per encant; no volen veure com acaba; tenen por de més panadera. *Adiós, il·lusió!* Amb el caire que prengué la cosa, sortirem del partit com d'un funeral. Quines cares més llargues! Ja tothom ens pega; fins els del Vendrell (això que deïem en els programes que no ens havien pegat mai); haurem de jugar amb el reserva del Llofríu i potser que guanyem. Adéu, sidral! Adéu, glòries passades! Ja no fem por a ningú... Ja no som res! Gallofré, torna, que ens peguen! Salva'ns! Per favor, vols tornar?...
TELÓ

Una veu: «Mediterrà, què fas? Que dorms?»

ROSTOLL

DES DE MATARO

Saben allò que en «Trillagustis» digué de què en Castellet jugaria a l'«Iluro»? Doncs, *nananjas*! Sens dubte perquè amb tres o quatre partits amb l'«Espanya» va agafar pretensions de *fenòmeno*. El «Caletan» va voler treure'n profit i va demanar a l'«Iluro» per la baixa d'en Castellet la «dambarrera» de 2.000 peles!; però l'«Iluro», que no bada, li ha tramès al «desinteressat» «Caletan» el següent telegrama: «Confiten-vos en Castellet, perquè amb 2.000 pessetes en tenim almenys... set.» En Castellet està que treu foc pels queixals. El millor dia es menjarà la Junta del «Caletan» en pes. Mira que veure's ja artiller de quota, i ara no li quedarà altre remei que menjar «gabis». Vaja, n'hi ha per tirar la capa al toro! En fi, Castellet: inconvenients de voler passar per *fenòmeno*.

SIR TITA VEGUSSEL

A. SANROMA

BALMES 62-Barcelona

CICLES

MOTOS

Accessoris

ARTICLES

PER A ESPORTS

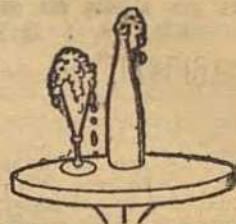

DES DE VILASSAR DE MAR

La màxima ambició de tot futbolista és sortir al XUT! Veure el seu nom al nostre periòdic ve a ésser com un premi, un estimulants a sa tasca esportiva. Aquesta convicció ens ha mogut a agafar la ploma per a dir quelcom d'en Pujol («Facultades»). Aquest xicot, veritable ànima del futbol vilassarenc, no en té prou amb la continuada lluita que amb esperit de màrtir, fe d'apòstol i ànim de convençut, ve sostenint en el *tinglado* directiu de la «Unió». Ara fa futbol pràcticament. El dissabte, en els «Lleons F. C.», de la «Unió», sa actuació fou magistral. El *dribbling* de la melsa, aquelles vertiginoses arrencades de cranc, aquells saltirons esgarrifosos, foren executats amb una precisió deliciosa. I aquests dos aspectes de la vida futbolística d'en «Facultades»—teòric i pràctic—mereixien un premi, i el premi, com ja he dit, és sortir al XUT!, i, per acabar, la poesia candent i sensual de l'Anton G. d'Edo ens dirà quelcom de la intimitat del que és avui la més gran personalitat del futbol local:

En «Facultats» n'és un gran «amotorista», que quan porta els cabells tallats es perd de vista. Fa grans reparacions d'instal·lacions de vidres romputs, gran reparador d'embuts, de camisetes aixecades, de barres d'estany gastades, oh, «Facultades»!

MR. LEHEY

SPVMY
DELICIÓS REFRESCO

DES DE TARRAGONA

La setmana passada ja varen firmar la fitxa corresponent al campionat els jugadors del «Tarragona F. C.», menys en Virgili, en Sama i l'Inglès.

Els dos últims segurament esperen que els preguin més.

Però, i en Virgili?

Potser espera que el paguin més.

Segurament que sí.

El senyor «Luis Coca», en un partit que varen celebrar al camp del «Club Gimnástico», abans de començar dit encontre va travessar el camp de joc, no complint amb això les ordres que tenen tots els socis, principalment el públic.

Home, senyor Llufs, si és curt de vista, ja farem els cartells amb lletra més grossa.

Males llengües feien córrer que per la festa major d'un poblet de la «provincia» de Tarragona tenien de jugar un partit amistós entre els primers equips complets del «C. d'E. Manresa» i «Tarragona F. C.».

Veïam si per casualitat els del «Tarragona» juguen amb estrella.

Ya lo veremos.

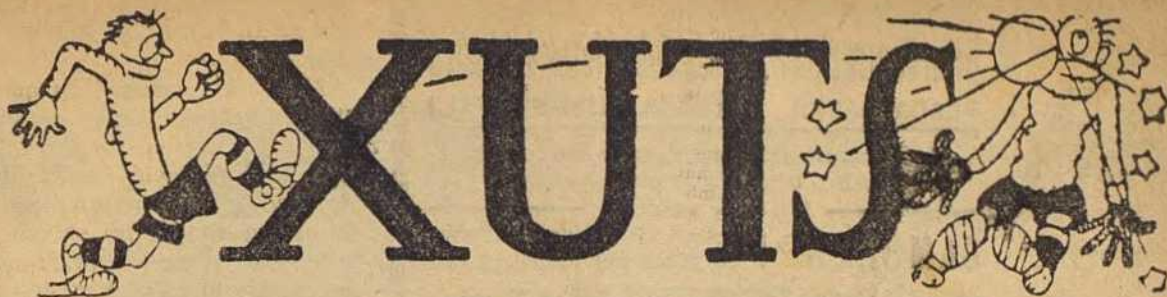
UN BORINOT BLANC

DES DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

Ja tenim Junta nova. La setmana passada deïem: «Pobre Bujan!» I en Bujan va anar a l'aigua. Sort que som a l'estiu i estalviaria de banyar-se. El president electe és el cafeter, i diumenge ja començava a marcar la ceba, però quan marcarà de debò serà per la festa major, amb el «Granollers», que podrà lluir el trajo nou; si no arriba a sortir, segurament s'hauria posat malalt. No direm res de la nova Junta fins poguer veure la ruta que pendrà; per tant, al tanto.

L'últim partit que ha jugat el «Sant-feliuenc» sots la protecció de la Junta vella, fou amb el «Joventut Terrassenca», i per no fer quedar malament als senyors que deixen el govern del club, els de casa, amb tot i jugar força i bé i ésser un equip bastant arreglat, varen perdre per 2 a 0.

LA MAINADERA

«Contra lo que se afirmó, podemos asegurar que Caicedo no pasa a ningún club de Levante, continuando en las filas españolas, como asegurase continuará Olivella en las del Europa, zanjadas ya algunas dificultades.»

Qui ho va afirmar que en Caicedo passava a un club de Lleuant?

Devia ésser *La Noche*, car nosaltres no en sabíem res.

Allò de què l'Olivella es queda amb l'«Europa», és més vell que l'anar a peu.

Tancat el «Barça», nosaltres de seguida ho vàrem dir.

L'«Español» ja ha començat l'pestiueig amb un *bolo* col·lectiu. El dissabte va jugar amb el «R. S. Ovetense» i el diumenge amb el «Racing», de Sama.

Després jugarà altres partits pel nord d'Espanya i d'allí passarà a Portugal.

No podrà jugar a Sant Sebastià, perquè, enguany, a Sant Sebastià han prohibit el joc.

En La Riva s'ha tret un pes de sobre i ha guanyat deu quilos. Això, que sembla un contra-sentit, és la realitat.

Tot es deu a què els canaris arriben definitivament el dia 30 del corrent, i s'ajuntaran a Ovie-

do amb l'«Español», per pendre part a la *tournee*.

Diu que vénen volant.

A l'últim podem donar amb tota seguretat una notícia que feia dies que la sabíem, però que no era prou segura.

En Julià s'ha comprat una samarreta vermella i l'any vinent jugarà d'interior amb el «Gràcia».

Les damiselles graciencques ja es preparen el traspàs.

CAMISERIA

FITÓ

JAUME I, 11. Barcelona

La casa millor assortida en corbates

Preus baratíssims

En Mallorquí diu que ja comença a estar cansat de Reus. I els de Reus diuen que ja comencen a estar cansats d'en Mallorquí.

Tanmateix hi ha coincidències ben significatives.

Diàleg caçat a la porta del «Barça».

—I doncs, que no va anar a les 24 hores del velòdrom de Badalona?

—Perdoni, però jo sóc dels conseqüents. Espero que facin

les 40 hores de la Catedral de Les Corts.

Més històric que un article d'en Taujà.

Sentit en un camp de Girona: —Panal! Panal!!!

—Ca, home! Que no sap el que diu el reglament?

—I què c... sap el reglament!

L'Alcàntara està empipat amb el XUT! Diu que el dia que caiguem a les seves mans, es venjarà.

No serà fàcil. En Duvinyals té una salut com un roure, en Cuscunilles només creu amb *curanderos*, i en Dova es passa amb un menescal.

I encara que no fos així, com que tots som austers, l'especialitat de l'Alcàntara no ens serviria per res.

Que si els uruguais tornen...
Que si no tornen...
Que si hi ha benefici...
Que si no n'hi ha...
Que si hi ha *pastel*...
Que si s'ha desfet...
Que si l'obriran...
Que si no l'obriran...
Vet aquí les xafarderies de la setmana.

Total, res.

El maquiavelisme i la diplomàcia d'en Cabot han sofert una quiebra.

*Dixò nomes es con-
segueix amb mitjons*

Holfort's
i sols per
deu rabots

Gran Sastreria i Basar de robes fetes del Padró PLAÇA PADRÓ, 16 (CASA MONUMENTAL)

La Sastreria més important de Barcelona
Mestres talladors de primer ordre

Tall americà

CAMBRERS! Secció de venda exclusiva
de robes pel vostre treball

Jaquetilla i armilla d'alpaca anglesa, amb
jolreria bona i buixagues de pell veritat, **55 pts.**
Americanes i guerres blanques amb parlada forma,
davantals, etc., etc.

Millor qualitat i més barat que a cap altra casa.

L'han vist venir i se n'ha hagut de tornar a casa.

Es veu que el Passeig de la Duana és un carrer que no li prova.

Els uruguais guanyen els portuguesos, a manca d'altres adversaris.

Sabem que hi ha qui els ha retat i ells diuen que *naranjas*.

Cosa que, segons diu en Cuscunilles, no fa olímpic.

Els del «València» estan que no s'hi veuen amb l'Arroniz.

Que Déu els faci bons!

Els del «Madrid» han invitat en Zamora a anar amb ells a Anglaterra. I en Ricarditu va dir que sí.

Però en La Riva ha dit que no.

Qui té el *plongeon* llogat, no el fa allà on vol.

Nada menos que un valencià procedent del «Victòria», de Berlín, ha pescat el «València». Es diu Amorós i diuen que ho xafa bé.

Ai, Cubells, que et perilla el prestigi!

En Sami i en Piera, si no s'esguerra, aniran a Anglaterra amb el «Madrid».

Suposem que hi aniran amb *sleeping*.

Altra cosa fóra en desprestigi del prestigi.

A fi de mes arriba en Paco Bru, de Canàries.

Ve carregat de gàbies.

Francament, ja estem amb ànsia.

Més d'un mes i mig pensa estar fora l'«Espanol», corrent per aquests mons de Déu.

Es veu que en La Riva té molta influència, per aconseguir que «els amos» d'allí on treballen els seus jugadors els donguin permisos tan llargs.

Val més així.

Copiem de *Las Circunstancias*, de Reus:

«Queriendo desagraviar a los simpáticos equipiers del Reus Deportivo de los malos tratos y agresiones que fueron objeto en Valls por los «ases» del futbol catalán y por buen número de espectadores obcecados, mañana

nos ocuparemos de ello así como de su resultado pésimo y de mal efecto.»

Mira't els «asos»! Si que són tramendus!

A la Federació havien deixat de recó a l'«Espanol», però en La Riva va dir no sabem què, a l'orella d'en Cabot, i aquest va perdre la color i va fer repetir la votació per a que en La Riva fos vice-president.

Què li deuria dir?

Misterio incognoscible.

Però ho sospitem.

En Mallorquí torna a l'«Espanol».

Ens temem que la notícia no causarà sensació.

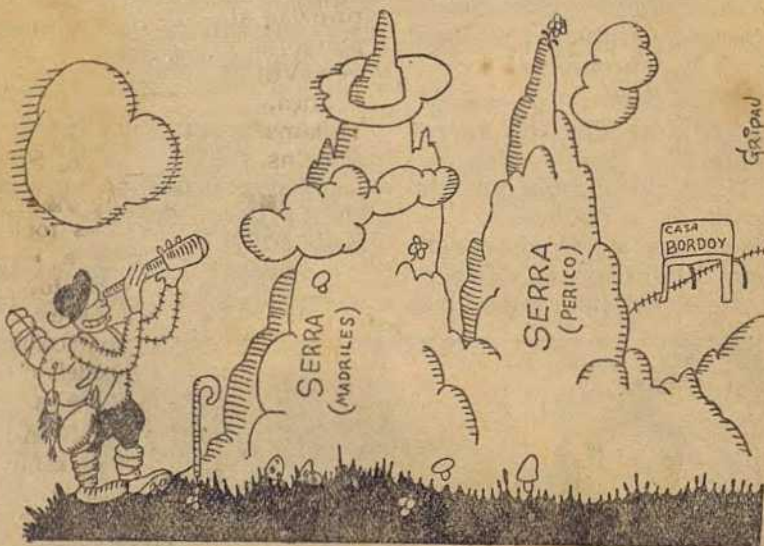
BICICLETAS

Contado y Plazos

I. V. E.

Muntaner, 40

En Noga ha canviat d'aires i ens temem que ha deixat d'ésser «barcelonista».

REFLEXIONS D'UN DAVANTER-CENTRE

—Ja cal que em lligui bé les espanyes si vull arribar a càn Bordoy.

DIDON

Metresco fino, rico, ideal

A cà l'«Español» l'esperen amb els braços oberts.

Serà la tornada de l'hijo pródigo.

El nostre primer portero del mundo e islas adyacentes s'ha comprat un altre auto.

En Trabal, de Las Noti, piadosament s'ha cuidat d'esbombar-ho.

Dolent!

EL RECONSTITUENT IDEAL PER A L'ESTIU

Diuen que en Plattko se'n va a Budapest.

Tornarà?

Depèn de les notícies que rebi.

I qui diu notícies, diu altres coses.

Es diu que els «asos» del «Barça» que varen ajudar l'«Europa» a perdre contra els uruguais, varen cobrar el mateix que cobraven a Les Corts «el dia que guanyaven».

Visca l'ideal!

Cap a la banda de Sans sembla que el cel s'ha despejat. El vent se n'ha emportat la nuvo-

lada i tothom ha firmat com un sol home.

Es allò que diuen: un bon consell no té preu.

I en aquest cas, de consellers no n'han faltat.

El pobre Sancho està molt preocupat perquè s'engreixa. Diu que voldria rebaixar-se set o vuit quilos.

Si les coses no s'adoben, potser sí que s'amagirà.

No hi ha com el dejuni.

El «Barça» no troba president ni buscant-lo amb candeletes.

I tan fàcil com hauria estat trobar-ne uns quants mesos endarrera!

En Planas ha firmat per al «Barça», malgrat tot el que es deia.

Es veu que tenint lluny a en Gamper, se li esborren tots els agravis.

Sembla que la Nacional té el projecte d'enviar un equip espanyol a fer el caca per l'estranger. Vol que vagi a Anglaterra, França, Alemanya, Austria i Dinamarca...

Se'ns acut un dubte. Si som

HIDROLITINES DR. GRU

Incomparable aigua de taula

Comprant tres caps es regala un got

«amateurs», de què farem mànegues els dos mesos que duri l'excursió?

DES DE REUS

Des de que a la Seccional del «Reus Deportiu» li han pres el pa del cistell, que la desorientació és gran.

Dimissions, nous sacrificis... En fi, un bullit que ningú l'entén.

En Mallorca ja no obeeix les ordres dels nostres directius, i diu que per dues centes cinquanta satisfaccions cada mes no val la pena de desplaçar-se.

Es diu molt que passa al «F. C. Hércules».

L'equip titular va traslladar-se a Vallès per jugar amb l'«Atlètic Vallenc», reforçat per en Corts, en Montesinos, en Sagi, l'Alcantara i l'Arnau.

Els ganxets van marcar 4 gols, però els en foren anul·lats dos, per tres dels «vallencs».

Es van repartir pinyes a tort i a dret, i mentre els directius deportistes corrien com llebres, els reis de l'anísat sortien del camp més satisfets que el senyor Esteve.

Pej que es veu, és preferible algun partit de boxa fora de casa, que no un partit de futbol a Reus. Naturalment, els socis estem encantats de la vida.

Els reservistes del «Reus» han rebut del carpó al camp dels Marianos, cosa que no ens estranya gens després dels canvis de lloc de cada jugador.

En Pujol i mossèn Josep van augmentar quatre quilos, de la satisfacció.

NANDU

IMP. COSTA: ASALTO, 45. - BARCELONA

Trajos tot llana, bona confecció, per a cavaller, infinitat de colors, totes les talles, a . . . 37, 40 i 50 ptes.

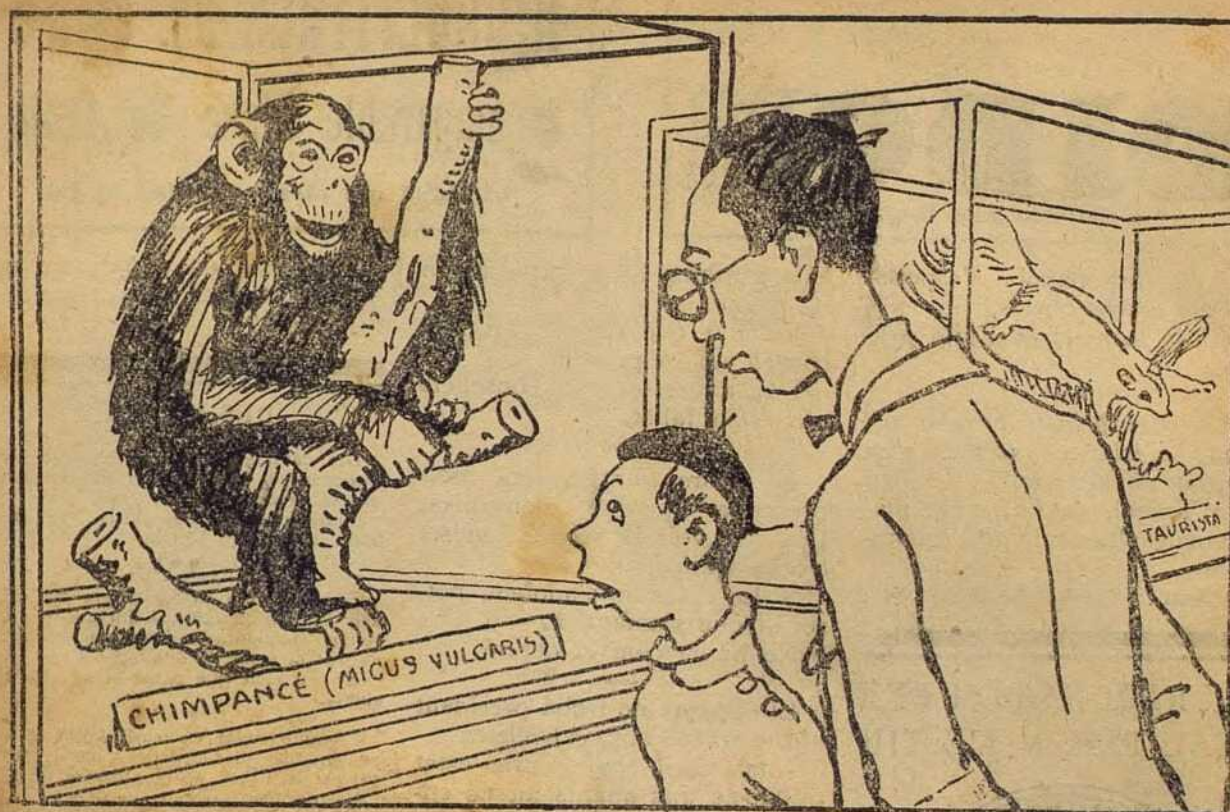
Trajos estam pur, per a cavaller, confeccionats com els de mida, models darrera novitat, totes les talles, a . . . 47, 50 i 60 ptes.

SECCIO A MIDA

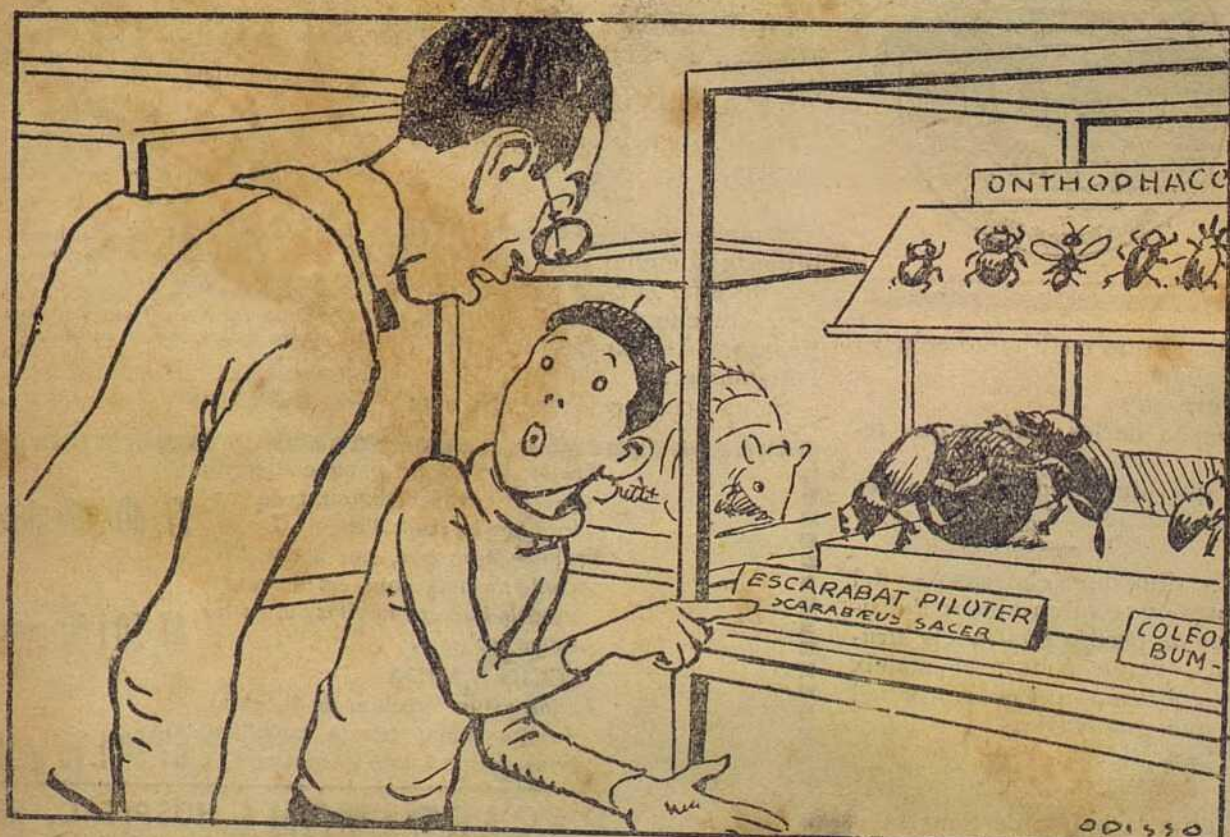
Trajos estam (reclam de la casa), fets a mida, per a cavallers, bons folros i tall garantitzat, a 67'50 i 75 ptes.

CASARRAMONA HOSPITAL, 23
BARCELONA

LES TEORIES TRANSFORMISTES DE DARWIN

Veus, petit? En Darwin creu que l'home ve del mico...

...Doncs així els futbolistes vénen de l'escarabat piloter!